Pregaria.cat

Entrada

Descans

Descans urgent. No sols dormir, que ja és important –sens dubte–, sinó poder reposar en el fons mateix de tu, com a persona amb un passat, un futur i ara... el present.
Has cercat un espai normal, quasi quiet, serè, a prop de les flors del balcó; vas deixant que les angoixes d'aquests dies es vagin fonent en la pau de la meditació. Ell present, per la fe i... una miqueta més. Què és? Potser l'ombra de la seva presència.

Sense adonar-te'n, saps que et vas reconciliant amb tu mateix. No sols en els temes actuals, que no van com voldries i potser somniaves. Més enllà, en els camins passats, en aquella part antiga de la qual resten interrogants sense resposta i amors adormits.
Sí, en aquell més enllà del passat, hi vas trobant un sentit nou. No el buscaves. Ha vingut com un vent suau. No són pensaments, ni respostes racionals i lògiques. És humilitat i sentit profund de les pròpies limitacions, les teves i les dels altres.

Amb la reconciliació del cor –que no de la lògica racionalista– et retrobes en pau. Has entrat en una mena de bondat vella i bella. És un regal, en els temps que corren. És part del descans que et feia falta.
No ho has analitzat. No has fet comparacions ni ho has sospesat en balances morals. T'hi has trobat. O potser és Ell qui ha fet que et trobessis i el trobessis.

Encara contemples les flors. Mira-les bé, sense analitzar-les, així, de conjunt, en el marc de la natura i del fons blau. No te n'adones, que estàs a la porta d'un temps nou? Valora la possibilitat d'un temps diferent.
Sembla que han obert la porta i una misteriosa i càlida mà t'agafa mentre a cau d'orella et diu: *Ets i seràs el que sigui el teu cor. Raona, pensa, parla, escolta, mira... i decideix.*

Jesús Renau sj.